

Te paard over de poesta: Hongarije op zijn best

De 'Csikos' laten hun lange zweep knallen. Hun paarden blijven er onbewogen onder. Deze Hongaarse paardenkenners zijn al generaties heer en meester op de grasvlakten van de poesta. Ze scheuren loeihard over de zandpiste, zonder zadel. De zon staat hoog, met open mond kijken we toe.

Het is de eerste middag van een trektocht op de poesta in Hongarije. De dag voordien zijn we aangekomen. We, dat is een groep van zeven ruiters: twee vriendinnen uit Zweden, een Frans koppel, twee Nederlanders en ikzelf. Onze gids is Maja, geboren en getogen Hongaarse. Onze eerste rit duurt amper een uurtje en dient om ons te laten wennen aan onze paarden. Bestemming: de demonstratie van de Csikos.

VERTROUWEN TUSSEN PAARD EN RUITER

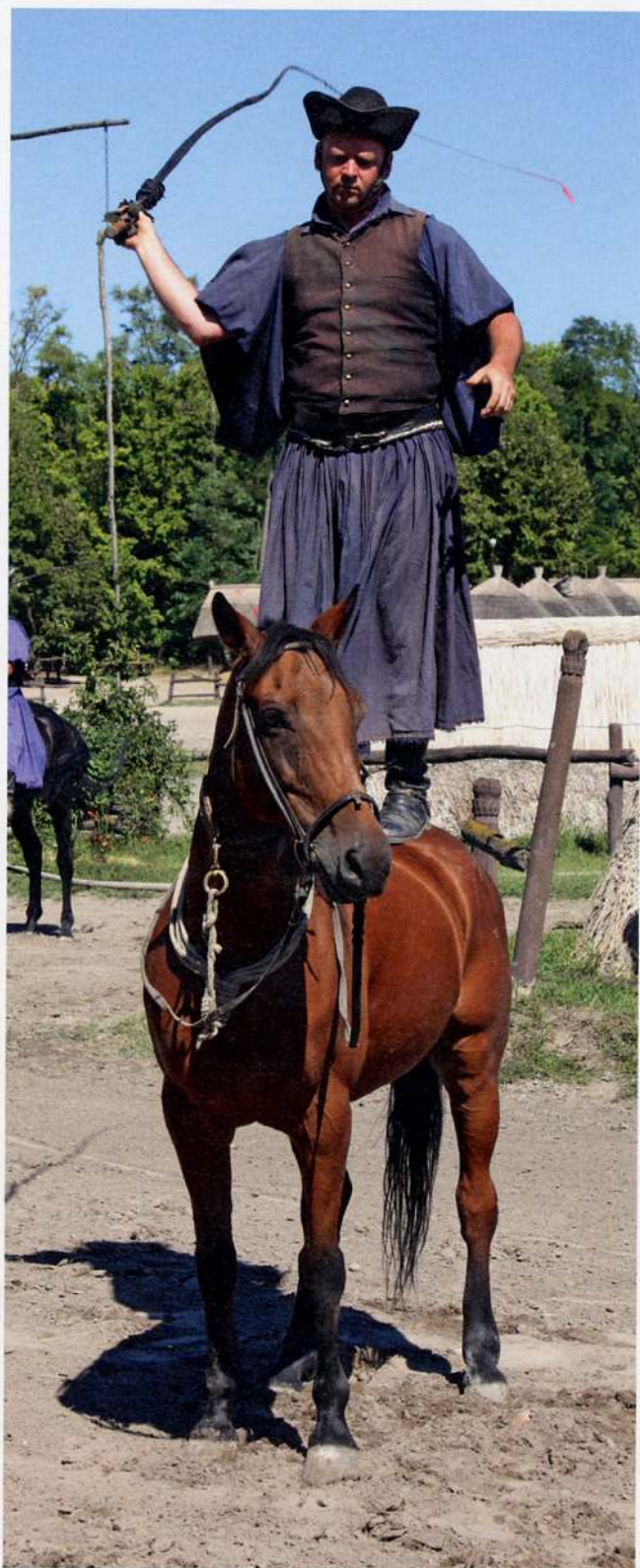
Ik heb nog nooit zo iets gezien. Na de demonstratie van enkele vierspanssen komen de Csikos de piste opgereden. Vijf mannen in traditionele klederdracht, die hun zweep hard doen klappen in de lucht. Een manier om de paarden te laten wennen aan het gedonder van kanonnen, leer ik. Kanonnen komen er hier in Hongarije al eventjes niet meer aan te pas, maar de traditie wordt in ere gehouden. De Csikos doen ook meer dan enkel hun zweep laten knallen. Ze geven blijk van een ongezien vertrouwen tussen man en paard. Op een simpel verzoek gaan de paarden languit op de grond liggen en ze laten hun ruiters

toe op hun flanken te komen staan, nog altijd klappend met de zweep. Sommige paarden nemen zelfs een zittende positie aan en houden die aan zolang hun ruiters hen vraagt.

De spectaculaire afsluiter komt er in de vorm van tien prachtige gitzwarte furioso-paarden, een Hongaars ras. Ze worden gemiddeld in drie rijen: vier, vier en twee. De menner staat, benen wijd, op de achterhand van de twee laatste paarden. Elk rondje gaat hij harder en harder. Een inspirerend optreden, want iedereen van ons groepje hobbyruiters beseft dat wij dat soort dingen nooit zullen kunnen, maar dat we des te meer gaan genieten van onze ruitervakantie!

HET PERFECTE PAARDENLAND

Daar beginnen we mee na de uitgebreide lunch. Iedereen zit nu op het paard waar hij of zij de rest van de week mee zal rijden. Voor mij is dat Kira, een merrie van vijf jaar. Haar moeder, Baba, is het paard van de Nederlandse Mirjam. Vijf van de paarden komen uit de kudde van gids Maja. De andere drie

heeft ze in bruikleen van een 'Major' in de buurt: een grote boerderij met nog grotere kudde paarden. Aan paarden geen gebrek in Hongarije. Het lijkt of iedereen er hier wel een heeft, en de omgeving leent zich er perfect toe. De grasvlakten van de Poesta mag je doorkruisen op je paard, zolang je niks stuk maakt. Maar ook de 'wegen' leveren geen problemen op: de meesten zijn mulle zandwegen die aangenaam zijn voor de niet-beslagen voeten van onze dieren. Alle paarden in onze groep zijn kruisingen van plaatselijke rassen: kisberi, furioso en Hongaarse warmbloedpaarden. Mijn donkere Kira is goed een

meter vijftig hoog, met ruime aangename gangen. Al tijdens de eerste galoppade voel ik mij helemaal op mijn gemak. De eerste dag kan ik met een gerust gevoel afsluiten. Dat geldt ook voor de andere ruiters en daarom toasten we op een geslaagde eerste dag met een biertje. Hoewel, die "-tje" moeten we misschien achterwege laten. Wie in Hongarije een pintje vraagt, krijgt sowieso een halve liter geserveerd!

Maandag zouden we echt kilometers beginnen maken. Zonder tussenpauze, besloten we de avond ervoor, want de zon scheen en het zwembad bij het hotel leek zo aantrekkelijk. Maar dat draait anders uit. We zijn nog maar net vertrokken wanneer de wolken zich samen beginnen te pakken en er hier en daar een regendruppel naar beneden valt. Anderhalf uur later regent het pijpenstelen en raken we stilaan doorweekt. De vriend van Maya brengt onderweg water voor de ruiters, appels voor de paarden en onze oh-zo-nodige regenjasjes. Het is ietsjes na de middag wanneer we onze bestemming bereiken. De dik gestrooide paardenstallen hebben er nog nooit zo aantrekkelijk uitgezien en mijn Kira begint meteen op haar hooi te knabbelen. Na onze late lunch duiken we de sauna en het bubbelbad in. Genieten van wat luxe en een glaasje Hongaarse rode wijn, ook dat is een ruitervakantie.

GOULASH ZOALS DIE HOORT TE ZIJN

De daaropvolgende dag is rustig, met zowel 's morgens als 's middags een korte rit. Op de middag krijgen we in ons hotel goulash-soep voorgeschoteld. Dit is 'the real thing'. De stoverij die wij goulash noemen kennen ze wel in Hongarije, maar het gerecht is niet specifiek van daar afkomstig en ze noemen het ook niet goulash. Dat doen ze wel met deze soep. De Franse Arnaud eet bijna een hele pot op, want smaken doet het zeker. Iedereen is een beetje loom na het eten, maar dat verandert wanneer we opnieuw op pad gaan. De poesta is eigenlijk een grote vlakte, maar we rijden geregeld ook door bossen en velden. Vandaag doorkruisen we een duinenlandschap: ruim en leeg. Behalve onze groep zien we er niks of niemand, op de roofvogel na die even boven ons rondcirkelt en daarna verdwijnt. Afsluiten doen we met een snelle galop over een grasveld bij een boomgaard. Kira vindt het allemaal best. Ik moet er spontaan van glimlachen. Wie aan Hongarije denkt als bestemming voor een ruitervakantie, denkt aan een snelle trip. En dat is ook zo. De ondergrond leent zich ertoe en de paarden kennen hun werk. Ze zijn heel voorwaarts, maar laten zich intomen zodat we op een veilige afstand van elkaar kunnen blijven.

Het weerbericht voorspelt een heel regenachtige woensdagvoormiddag en omdat we een nat pak – zoals maandag – willen beperken, rijden we aan één stuk door naar ons hotel, zonder te stoppen voor eten onderweg. De regen blijkt best mee te vallen: meer dan wat druilerig druppelen doet het niet. We eten in het hotel voor het eerste een koude maaltijd op de middag: brood met vlees, kaas, eieren en groenten. Een ruime keuze aan Oost-Europees gebak toe. Omdat we onverwachts vroeg zijn aangekomen, stelt Maja voor om na de siësta nog een rit te maken. Het weer is omgeslagen en de hemel is zalig blauw, met hier en daar witte wolkjes. We komen een herder met een kudde schapen tegen die zijn troep woldragers behendig de weg af manoeuvreert wanneer hij ons ziet aankomen. Een lange galoppade onderbreken we even wanneer we langs een

grote groep runderen komen. Dit zijn de typische koeien van de poesta: lichte huiden, grote horens. De stieren hebben een indrukwekkende schouderpartij en vetvoorraad. Ze kijken ons behoedzaam aan. Eens we hen voorbij zijn, galopperen we verder. Kira vindt het allemaal best. Op de grond probeert ze soms haar eigen willetje door te drijven – wandelen en eten vind ze veel leuker dan stilstaan en opletten – maar onder het zadel gedraagt ze zich voorbeeldig. Ze sluit prettig aan, en in galop blijft ze netjes achter het paard voor haar. Versnelt de groep gaat ze zonder problemen mee, soms zelfs heel erg hard. Geen enkel paard hier is beslagen, en de dieren zijn het zo gewend. Ze manoeuvreren handig over de poesta, of het nu over een zandweg of een grazige weide is.

Voor donderdag staat een lange rit op het programma. We keren terug naar de Major waar we begin deze week vertrokken zijn. De dag begint fris, maar met een waterzonnetje dat zich doorheen het dikke pak van schapenwolken probeert te drukken. Het eerste deel van de dag rijden we door het intussen bekende landschap van de Poesta. Na goed twee uur rijden – het is dan middag – bereiken we een Tanya, een Hongaarse boerderij. Hier zadelen we de paarden af en laten we hen rollen in het mulle zand. Kira geniet. Daarna is het aan ons. Op het uitgebreide menu kies ik voor op steen gebakken varkensvlees, dat omschreven wordt als hun specialiteit sinds 16 jaar. Ze mogen er terecht trots op zijn, het smaakt heerlijk.

IN GALOP NAAR HUIS

De paarden krijgen water en we zadelen op voor de namiddagrit: anderhalf uur tot aan de Major. De paarden weten dat ze huiswaarts gaan en lijken frisser dan ooit, hoewel onze tocht bijna ten einde is. Gids Maja besluit dat ze wat overtollige energie kwijt moeten en we racen in een staalharde galop over een grasvlakte naast een droge rivierbedding. Wanneer we aan het eind van de vlakte komen en ons tempo wat laten zakken, grijnst iedereen. Hierna duurt het niet lang meer voor we de toren van het plaatselijke kerkje zien opduiken. Wat later zijn we thuis. De deur van het hotel is nog op slot wanneer we aankomen, maar de bar is open. Bij een biertje – een halve liter, we zijn dat intussen al gewoon – kaarten we na over onze rit. We hebben het er heel nadrukkelijk niet over dat dit onze voorlaatste dag is.

Want maar al te snel is het vrijdag. We rijden vandaag naar de boerderij van een oud landbouwerskoppel. Hun huis bestaat uit meer uitbreiding, stalletjes en schuurtjes dan je je kan inbeelden. Kippen, eenden en kalkoenen scharrelen over het erf. In de stal rust hun 29-jaar oude werkpaard, nog altijd blakend van gezondheid. We schuiven aan voor aardappelrösti met verse rauwe groenten en pannenkoeken toe. De boerin spreekt enkel Hongaars, maar ziet dat niet als een probleem en vertelt honderduit tegen ons. Met volle magen vertrekken we terug voor het laatste stuk van onze tocht. We galopperen langer en sneller dan ooit. Wanneer we aankomen op de Major, mogen de paarden meteen naar de weide. Ze krijgen zure appeltjes als beloning en wij gaan weer voor ons biertje. Nog voor dat uit is, begint het te regenen. Onze timing is even perfect als de rest van onze reis. ■

TEKST EN FOTO'S: LIESBET CORTHOUT

Voor informatie en boekingen:
Trailfinders Ruitervakanties
TEL 012-440900
www.trailfinders.be

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

**BEL VOOR
INFO
012 440900**

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be